

TEZAU LITURGIC
4 SEPTEMBRIE
HARALAMBOS FLORIOUS

SLUJBA
SF. CUVIOS
ANTIM
DE LA
KEFALONIA

ATENA, 2010

04 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΑΝΘΙΜΟΥ ΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΟΣ

Ποίημα Ιερέως Χαραλάμπους Φλωρίου

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

*Μετά τον Προοιμακόν ψάλλομεν την α' στάσιν του
Μακάριος ανήρ, εις δε το Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν
στιχ. σι' και ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια. Ήχος δ'.*

Ως γευναίον εν Μάρτυσι.

Των Οσίων ο σύλλογος, μοναζόντων το σύστημα,
συνελθόντες σήμερον ευφημήσωμεν, Κεφαλληνίας το
καύχημα, αστέρα τον άδυτον, τον ποιμένα τον καλόν,
τον εν δόξη αστράψαντα υπέρ Ήλιον, και βοήσωμεν
πάντες ομοφώνως, την σην ποιμνην εκ παντοίων,
πειρατηρίων εκλύτρωσαι. (δισ)

Η σορός των λειψάνων Σου, ευωδιαν εκπέμπουσα,
δαψιλώς παρέχεται τα ιάματα, της μετά πίστεως,
Όσιε, αύτη προσπελάζουσιν. Ιερώτατε Πατήρ, των
Αγγέλων συνόμιλε, θείε Άνθιμε! Ο φωστήρ ο λαμπρός
Κεφαλληνίας, και των νήσων του Αιγαίου,
θαυματουργός κήρυξ ένδοξε. (δισ)

Αρετής ενδιαίτημα, ανεδείχθης φαιδρότατον, όντως
συ θεότιμε, Πάτερ Άνθιμε, των μοναζόντων αγλάϊσμα,
και δόξα και καύχημα, της σης ποιμνης αληθώς, η
τιμώσα σε, σήμερον ανακράζει σοι: εκ παντοίων με

ρύσαι πολεμίων, ορατών και αοράτων, των κυκλωσάντων με Όσιε.

Την σορόν των λειψάνων σου, αι μοναί σου Μακάριε, ώσπερ πλούτον άσυλον, αεί κέκτηνται, οι δε εκ πόθου και πίστεως, αυτή προσερχόμενοι, την υγειάν των δεινών αρυόμενοι πάντοτε, σοι κραυγάζουσιν, ο ποιμήν ο καλός Ασυπαλαίας, και προστάτης τε και ρύστης, σώσον ημάς Πάτερ Άνθιμε.

Δόξα. Ήχος β΄.

Τον εν ασκήσει ισάγγελον βίον σου, εθαύμασαν Άγγελοι, Αρχιερείς, Ιερείς και Μονάζοντες ηυλαβήθησαν, η πόλις Ιερουσαλήμ ηδέσθη δε, προσκυνητήν θεωρούσά σε, τα της Άγαρ δε τέκνα, υπό των σων διδαχών εφωτίσθησαν. Θεός σε εδόξασεν, ο αυτός υπό σου κηρυχθείς· ον νυν ημίν εξιλέωσαι Άνθιμε Οσιώτατε.

Και νυν. Θεοτοκίου

Παρήλθεν η σκιά...

Είσοδος, Φως ιλαρόν, το Προκείμενον της ημέρας και τα Αναγνώσματα.

Προφητείας Ησαΐου το Ανάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· ακούσατέ μου Νήσοι, και προσέχετε έθνη, δια χρόνου πολλού στήτεται, λέγει Κύριος· εκ κοιλίας μητρός μου εκάλεσέ με και έσθηκε το στόμα μου ωσει μάχαιραν οξειαν, και υπό την σκέπην της χειρός αυτού έκρυψέ με· έθηκε με

ως βέλος εκλεκτόν, και εν τη φαρέτρα αυτού έκρουσέ με, και ειπέ μοι· δούλος μου ει συ και εν σοι δοξασθήσομαι και εγώ είπα, κενώς εκοπίασα εις μάταιον, και εις ουδέν έδωκα την ισχύν μου· δια τούτο η Κρίσις μου παρά τω Κυρίω και ο πόνος μου εναντίον του Θεού μου, και είπε μοι: μέγα σοι εστί το κληθήναι σε παιδα μου δέδωκα σε εις διαθήκην γένους, εις φως εθνών, του είναιί σε εις σωτηρίαν ούτω λέγει Κύριος, ο ρυσάμενος σε ο Θεός Ισραήλ.

Προφητείας Ιερεμίου το Ανάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος. Βάδισον και κτήσαι σεαυτώ περίζωμα λινούν, και περίθου περί την οσφύν σου, και εν ύδατι ου διελεύση· και εκτησάμην το περίζωμα κατά τον λόγον Κυρίου, και περιέθηκα περί την οσφύν μου, και εγενήθη ο λόγος Κυρίου προς με λέγων· λάβε το περίζωμα περί την οσφύν σου, και ανάστηθι και βάδισον επί τον Ευφράτην, και κατάκρυσον αυτό εκεί εν τη τρυμαλιά της Πέτρας και επορευθήν, και έκρυσσα αυτό εν τη πέτρα καθώς ενετείλατο μοι Κύριος.

Σοφίας Σειράχ το Ανάγνωσμα.

Τέκνον, ει προσέρχη δουλεύειν τω Κυρίω ετοίμασον την ψυχήν σου εις πειρασμόν, εύθυνον την καρδίαν σου, και καρτέρησον και μη σπεύσης εν καιρώ επαγωγής· κολλήθητι αυτώ και μη αποστής ίνα αυξηθής επ' εσχάτων σου· ότι εν πυρί δοκιμάζεται

χρυσός, και άνθρωποι δεκτοί εν καμίνω ταπεινώσεως πίστευσον αυτώ και αντιλήψεται σου· εύθυνον τας οδούς σου, και έλπισον επ' αυτόν. Οι φοβούμενοι τον Κύριον, αναμείνατε το έλεος αυτού, και μη εκκλίνητε, ίνα μη πέσητε. Οι φοβούμενοι τον Κύριον ελπίσατε εις αγαθά, και εις ευφροσύνην ελέους. Εμβλέψατε εις αρχαίας γενεάς, και ίδετε· τις επίστευσε τω Κυρίω, και κατησχύνθη, η τις ενέμεινε τω φόβω αυτού και εγκατελείφθη· η τις επεκαλέσατο αυτόν, και υπέρειδεν αυτόν; Διότι οικτίρμων και ελεήμων ο Κύριος, και αφήσιν αμαρτίας, και σώζει εν καιρώ θλίψεως ως γαρ η μεγαλωσύνη αυτού, ούτω και το έλεος αυτού.

την Λιτήν, Ιδιόμελα. Ήχος α'.

Όσιε Πάτερ, Θεομακάριστε Άνθιμε, της Εκκλησίας το ευωδέστατον άνθος, και της Ιερουσαλήμ προσκυνητής αξιέπαινος· συ τας των πιστών διανοίας, τοις ηδυτάτοις σου λόγοις κατεφώτισας συ και τυφλός πέλων τους οφθαλμούς του σώματος, εδίδου πάσι τον φωτισμόν, των διδαχών φωταυγεία· διο πρέσβευε διηνεκώς, σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Όμοιον.

Ως άνθος μυρίζουσιν οι καρποί των αγώνων σου, Οσιώτατε Άνθιμε, και η αγία σου ψυχή εν Ουρανοίς, αξίως αγάλλεται μετά των Αγγέλων, μεθ' ων πρέσβευε τω Κυρίω, ελεηθήναι τας ψυχάς υμών.

Δόξα. Ήχος πλ. α'.

Δεύτε άπαντες πιστοί, εγκωμίων στεφάνους πλέξαντες, συν άνθεσι μυριπνόοις την Αγίαν Κάραν, του χρυσαυγεστάτου άνθους, Ανθίμου στεφανώσωμεν, λέγοντες προς αυτόν, ιεροκήρυξ Όσιε, κατάπεμψον ημίν σήμερον σωτηρίαν και κινδύνων εξάρπασον, και πάσης άλλης ανάγκης εξελού, τους επιτελούντας, το ιερόν σου μνημόσουνον.

*Και νυν. Θεοτοκίου
Μακαρίζομέν σε...*

*Εις τον Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια. Ήχος πλ. α'.
Χαίροις ασκητικών.*

Χαίρει ο ουρανός και η γη, πανηγυρίζοντες την μνήμην σου όσιε η Νήσος Κεφαλληνία, Κύθηρα Κρήτη ομού· συν Ασυπαλαία, Καστελλόριζος, και Σίκινος άδουσιν επινίκια σήμερον, ανευφημούσαι τους αγώνας και άθλά σου, και τιμώνσαι σου την Πανήγυριν ένδοξε, ότι επεδαψίλευσας, αυταίς τα χαρίσματα, και θείοις θαύμασι Πάτερ, πάντας ημάς κατεφώτισας, και της τυραννίδος εκλυτρώνεις του δολίου, Παμμάκαρ Άνθιμε.

Στίχος: Τίμιος εναντίον Κυρίου...

Απάντα τα του βίου τερπνά, καταλιπόν ώσπερ καπνόν Πάτερ Άνθιμε, και μόνον Χριστόν ποθήσας, τον αληθώς εκλεκτόν, αυτό συ προθύμως ηκολούθησας· επ' ώμων δ' αράμενος, τον Σταυρόν σου Μακάριε, αυτού το πράον και ταπεινώσιν

έδειξας, ως εκσφράγισμα, του Κυρίου και έκτυπον, λύρα η παναρμόνιος, κιθάρα του Πνεύματος, η των πιστών τας εννοίας γλυκαίνουσα εν τοις λόγοις σου, αυτόν εκδυσώπει ταις ψυχαίς ημών δοθήναι το μέγα έλεος.

Στίχος: Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον.

Χαίροις ο από βρέφους Θεώ, ανατεθείς ως Σαμουήλ αξιάγαστε, λαοίς τε υποδεικνύων ως Ιωάννης το πριν, την οδόν Κυρίου την σωτήριον, δεινών εκλυτρούμενος, ανεδείχθης τοις λόγοις σου, και προς το φέγγος εμβιβάζων της γνώσεως, τοις πανσόφοις σου θεοφόρε διδάγμασιν, απαντάς τους εν πίστει σου, και πόθω προστρέχοντας, ους και προσάξαι των πάντων, Θεώ ω Άνθιμε, θύματα, αυτόν ικετεύων, μη ελλίπης τη ση ποιίμνη δούναι το έλεος.

Δόξα. Ήχος πλ. δ'.

Το του Θεού ευωδέστατον άνθος ως επώνυμον, και της αυτού κληρονόμον μακαριότητος, πάντες ευφημήσωμεν πιστοί, και μακαρίσωμεν επαξίως, Άνθιμον τον θεσπέσιον, τον εν τω όρει του Άθωνος ασκησάμενον, και τους δια Χριστόν Σαλούς μιμησάμενον, και ασκητικά έπαθλα εργασάμενον, και αθροίσαντα εξαρίθμους μοναζόντων αγέλας, εν τω Αιγαίω πελάγει· πρεσβεύει γαρ Χριστώ τω Θεώ, υπέρ των ψυχών ημών.

Και νυν. Θεοτοκίου.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Απολυτίκιον. Ήχος α΄. Της ερήμου πολίτης
Μοναζόντων το κλέος, μετανοίας διδάσκαλε,
θαυματουργιών επιδείξει, πάντας κατηύγασας
ανέτειλας ως ήλιος ημίν, διώκων των παθών τας
προσβολάς· δια τούτο Άνθιμε Όσιε, την θήκην των
σων λειψάνων ασπαζόμεθα. Δόξα τω σε δοξάσαντι
Χριστώ, δόξα τω σε θαυμαστώσαντι, δόξα τω
δωρησαμένω σε ημίν, σκέπην και καύχημα.

Δόξα. Και νυν. Θεοτοκίου.
Και Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά την α΄ Στιχολογίαν,

Καθίσματα. Ήχος πλ. δ΄. Την σοφίαν και λόγον.

Τον ασκήσεως δρόμον επιποθών, εις το όρος του
Άθωνος το σεπτόν, ανέδραμες Άνθιμε, ως
ταχυδρόμος έλαφος, εις πηγήν διψώσαν, κακείθεν
ανέβλυσας, νάματα δροσίζοντα, πάντας
προστρέχοντας όθεν αγελάρχης μοναζόντων
εδείχθης, προθύμως δε ήγειρας τα εξάριθμα ποιίμνια,
θεοφόρε μακάριε, πρέσβευε Χριστώ τω Θεώ, των
παισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοις εορτάζουσι
πόθω την σεβάσμιον μνήμην σου.

Δόξα, το αυτό. Και νυν, Θεοτοκίου.

Του Ηλίου νεφέλη του νοητού, θείου φέγγους λυχνία
χρυσοφαής άσπιλε, αμόλυντε, Παναμώμητε,
Δέσποινα, την σκοτεινήν ψυχήν μου, τυφλώπτουσαν

πάθει, της απαθείας αίγλη καταύγασον δέομαι, και μεμολυσμένην την καρδιαν μου πλύνον, ροαίς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, και του ρύπου με καθαρόν, ίνα πόθω κραυγάζω σοι, πρέσβευε τω σω Υιώ και Θεώ, των παισμάτων άφεισιν δωρήσασθαι, τοις ευσεβώς προσκυνούσι τον Πανάγιον τόκον σου.

Μετά την σιχολογίαν.

Κάθισμα. Ήχος δ'. Επεφάνης σήμερον.

Εκλαμφθεις τω Πνεύματι εν τη κηρύξει, καθαρθεις τη χάριτι ώσπερ ο Πρόδρομος το πριν, καταφωτίζεις τους ψάλλοντας. Πατέρων δόξα, Πατήρ ημών Άνθιμε.

Δόξα.

Εκ παιδός ω Άνθιμε εγκαταλείψας, τον του βίου τάραχον, και ως ο Παύλος ο φωστήρ, το των Θηβών εγκαλλώπισμα, την ησυχίαν επόθησας πανόλβιε.

Και νυν. Θεοτοκίου.

Παναγία Δέσποινα, Μήτηρ Παρθένε, τους εις σε ελπίζοντας σκέπασον φρούρησον Αγνή, και της κολάσεως λύτρωσαι, αδιαλείπτως τω σω Υιώ πρεσβεύουσα.

Μετά του Πολυέλεου.

Κάθισμα. Ήχος πλ. α'. Του συνάναρχου λόγου.

Τον εκλάμπαντα κόσμω απείροις θαύμασι, τον ημάς οδηγούντα προς την μετάνοιαν, Κεφαλληνίας τον λαμπρόν λύχνον τον άσβεστον, συνελθόντες ευσεβώς

τον Άνθιμον ω πιστοί υμνήσωμεν κατά χρέος·
πρεσβεύει γαρ τω Κυρίω ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Δόξα. Και νυν, Θεοτοκίου.

Ίνα τι ραθυμούσα ψυχή ταλαίπωρε, επελάθου Θεού
σου του ελεούντος σε; την αγίαν εντολήν
καταφρονήσασα, εν ασωτία την ζωήν διατελείς
φρενοβλαβώς· αποστήθι της κακίας τη Θεοτόκω
βοώσα, απεγνωσμένην ψυχήν ελέησον.

Οι Αναβαθμοί, το α' Αντίφωνου του δ' ήχου.

Προκείμενον: Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος του
Οσίου αυτού.

Στιχ.: Τι ανταποδώσωμεν τω Κυρίω...

Πάσα πνοή.

Ευαγγέλιον, εκ του κατά Λουκάν: Τω καιρώ εκείνω
έστη ο Ιησούς επί τόπου πεδινού...

Ν' Ψαλμός.

Δόξα: Ταις του σου Οσίου...

Και νυν: Ταις της Θεοτόκου...

Στιχ.: Ελεήμον, Ελέησόν με ο Θεός...

Ιδιόμελου. Ήχος πλ. β'.

Σήμερον εξέλαμψεν υπέρ τον Ήλιον, η σεβάσμιος
μνήμη του Ποιμενάρχου, συγκαλούσα τους
φιλεόρτους, προς ευτυχίαν πνευματικήν· δεύτε ουν
συνελθόντες εν πίστει, την ιεράν σορόν των λειψάνων
αυτού κατασπαζόμενοι κράζωμεν. Ευωδέστατον
άνθος, Πάτερ Άνθιμε, υπέρ ημών προς Κύριον
πρέσβευε, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

Οι Κανόνες της Θεοτόκου μετά των Ειρμών εις σι' και του Οσίου εις σι'.

Ο κανών του Οσίου.

Ήχος πλ. δ'. Ωδή α'. Υγρὰν διοδεύσας.

Χαρίτωσον Ὅσιε την εμήν, διάνοιαν ὅπως ανυμνήσω
τα σα λαμπρά, παλαιίσματά τε και αγώνας, ἄπερ εν
βίω εξετέλεσας.

Αρετῶν τραχείαν συ την οδόν, βαδίσας παμμάκαρ,
ηξιώθης επιτυχεῖν, της επουρανίου βασιλείας, ημῶν
το κλέος πανόσιε Ἄνθιμε.

Ρύσαι τους υμνούντας σε ψαλμικῶς, ὦ Ἄνθιμε Πάτερ,
πάσης βλάβης του πονηροῦ, και παντοίας νόσου και
κινδύνων, και πειρασμῶν του ἀλάστορος.

Θεοτοκίου.

Αγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ἀκουσον φωνῆς μου, εν
τω δέεσθαι με προς σε, και εν τω τας χεῖράς μου
επαίρειν, προς την εικόνα την σην Παντευλόγητε.

Καταβασία. Σταυρόν χαράξας...

Ωδή γ'. Ο Ειρμός. Ουρανίας ἀψίδος.

Τοις πιστοῖς εν Κυκλάσι, Δωδεκανήσω ὦ Ἄνθιμε, συ
Ευαγγελίου τον λόγον, αφθόνως εδίδαξας. πάντα
επλούτισας, τοις γλυκυτάτοις σου λόγοις, και αυτοῦς
εποίησας σκεῦη του Πνεύματος.

Αντιλήπτωρ γενοῦ μοι, η ση ποιῆμνη, Θεόφρον
κραυγάζει σοι· χαῖρε η εμή προστασία και η

αντίληψις, Ὅσιε Ἀνθιμε των μοναζόντων το κλέος, και πιστών το καύχημα και αγαλλίαμα.

Μιμητής του Δεσπότη, συ γεγονώς ένδοξε, Ποίμνην σου εποίμανας όντως Ὅσιε Ἀνθιμε, ήλιε άδυτε, επί νομάς ζωφόρους, και σαυτόν απέφηνας σκεύος του Πνεύματος.

Θεοτοκίου.

Την Παντάνασσαν πάντες, την τον Θεόν τέξασαν, την Ανατολήν του Ηλίου την απειρόγαμον, ύμνοις δοξάσωμεν την Αειπάρθενον κόρην, χαιρε ανακράζοντες Πάναγνε Δέσποινα.

Καταβασία. Ράβδος εις τύπον...

Κάθισμα. Ήχος α'. Του τάφου σου Σωτήρ.

Φωστήρα νοητόν, αληθώς σε γινώσκει, Λεπέδων η μονή, εν τοις κόλποις τηρούσα, την θήκην των λειψάνων σου, Οσιώτατε Ἀνθιμε· αι μονάζουσαι μετά δακρύων βοώσι, σοι προσπίπτομεν τω ημετέρω Ποιμένι, υπέρ ημών πρέσβευε.

Δόξα το αυτό. Και νυν. Θεοτοκίου.

Εγγίζει ο Κριτής, επί θύραις το τέλος, γρηγόρησον ψυχή, και εκ βάθους καρδίας, στενάζουσα βόησον, τη Μητρί του Θεού ημών. Ελευθέρωσον των φοβερών μου βασάνων, και εν τόπω με, της αναπαύσεως τάξον, Πανάμωμε Δέσποινα.

Ωδή δ'. Ο Ειρμός. Εισακήκοα Κύριε.

Οι προστάτην πλουτούντες σε, πάσης δυσχερείας απολυτρούμεθα, τη πρεσβεία σου ω Άνθιμε, Όσιε παμμάκαρ αξιάγαστε.

Υπό την σκέπην σου Όσιε, την οικτράν ψυχήν μου ανάστησον, ταις πρεσβείαις σου και λύτρωσαι, εκ βυθού τελούσαν απογνώσεως.

Κυθηραίοι και Σίφνιοι, Αστυपालαιείς τε Καστελλορίζιοι, και οι Κρήτες ανυμνούσί σε, μετά Κεφαλλήνων Πάτερ Άνθιμε.

Θεοτοκίου.

Φωτισμόν ημίν δώρησαι η Θεόν ασπόρως κυοφορήσασα, και κολάσεως απάλλαξον, Παναγία Κόρη Αειπάρθενε.

Καταβασία. Εισακήκοα Κύριε...

Ωδή ε'. Ο Ειρμός. Φώτισον ημάς.

Λύτρωσαι ημάς, εκ κινδύνων Πάτερ Άνθιμε, και τη πρεσβεία σου τη θερμή της τυραννίδος του δολίου ελευθέρωσον.

Όκτιρας λαόν, τον διψώντα Πάτερ Άνθιμε, ώσπερ Ηλίας τον Αχαάβ, εις την νήσον, Μάκαρ, Καστελλόριζον.

Ρέθυμνον βοά, τα θαυμάσια σου Άνθιμε, και τας κηρύξεις Σου τας σοφάς, δι' ων απείρους λαούς έσωσας.

Θεοτοκίου.

Ίασαι Αγνή των πληγών του πολεμήτορος, και της κολάσεως απάλλαξον τους Σε Παρθένον Μητέρα κηρύττοντας.

Καταβασία: Ω Τρισμακάριστον ξύλου...

Ωδή στ'. Ο Ειρμός, Ιλάσθητί μοι Σωτήρ.

Οδοιπορίαίς πολλαίς και πόνοις τε και κηρύξεις και κακουχίαις αεί, νηστειαίς δεήσεσι, κατεβάλου, ένδοξε, των παθών ανδρείως, τας ορμάς όσιε Άνθιμε.

Ύπνον τοις σοις οφθαλμοίς ουκ έδωκας, Πάτερ Άνθιμε, ουδόλως δε νυσταγμόν, βλεφάροις Σου, Όσιε, έως Πάτερ έφθασας, ως Δαυΐδ εκείνος, ουρανίους εις σκηνάς σοφέ.

Ιδών Σου το καθαρόν του βίου και την πραότητα, υπομονής το στερρόν και ζήλον τον ένθεον, ο βλέπων τα κρύφια μετά τέλους Πάτερ, σε εδόξασεν ω Άνθιμε.

Τριαδικόν.

Τριάδα την του Θεού, ευσεβοφρόνως δοξάζομεν· μονάδα τριαδικήν, πανσόφως λατρεύομεν, ατμήτως μερίζοντες, και αδιαιρέτως διαιρούντες και συνάπτοντες.

Θεοτοκίου.

Ευλογημένη αγνή, Θεοχαρίτωτε Δέσποινα, τον υπερύμνητον συ Θεόν απεκύησας· ον δυσώπει Άχραντε, Ποίμνην και λαόν Σου εν ειρήνη διασώζεσθαι.

Καταβασία: Νοτίου θηρός...

Κοντάκιον. Ήχος δ'. Επεφάνης σήμερον.

Του τιμίου σκήνου Σου τη επανόδω, Πάτερ ημών
Ἄνθιμε, ἡ θεία Ποίμνη Σου πιστῶς, αγαλλομένη
κραυγάζει Σοι· ἤλθες εφάνης, ὁ φύλαξ καὶ ρύστης
μου.

Ὁ Οἶκος.

Πως επαινέσω τους σουσ αγώνας, Ὅσιε Πάτερ, το
γλυκύτετον των διδαχών, πως εξερεύζομαι; συ γαρ τω
του Κυρίου τάφω δις προσκυνήσας την Ουράνιον
Ιερουσαλήμ κατέλαβες· πάντα τα πάθη εγκρατεία
νεκρώσας σαφῶς, καὶ σάρκα δουλαγωγήσας
καθυπέταξας ταύτην τω πνεύματι. Ευχήν δε ἔχων ὡς
μάχαιραν, τον του σκότους προστάτην κατέβαλες δια
τούτο ἡ Ση Ποίμνη κραυγάζει σοι ἤλθες εφάνης, ὁ
φύλαξ καὶ ρύστης μου.

Συναξάριον.

Τη δ' του αυτού μηνός, μνήμη του Οσίου καὶ
Θεοφόρου Πατρός ημών Ανθίμου, του εκ
Κεφαλληνίας, νέου ασκητού, πατρός καὶ προστάτου
Αστυπалаίας.

Στίχοι:

Ἄνθος ὦν του Πνεύματος, ὦ Ἄνθιμε,
τας των σε τιμώντων ψυχὰς ευωδιάζεις.

Ὁς ἄνθος ευωδέστατον εν Παραδείσω,
ἐνθα το ἔαρ, δίχα τροπῆς ὑπάρχει.

Τη δε τετάρτη Ποιμενάρχην πότμος Ἄνθιμον εἶλε.

Ταις αυτού αγίαις πρεσβείαις ο Θεός ελέησον και σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'. Ο Ειρμός. Οι εκ της Ιουδαίας.

Ρήμασι του Κυρίου, α εβρόντησας Πάτερ, Όσιε Άνθιμε, και πόλεις τε και νήσους, εφώτισας τον κόσμον, και κραυγάζειν εδίδαξας· Ο των πατέρων ημών, Θεός ευλογητός ει.

Οι σε πρέσβυν πλουτούντες, αγαλλόμενοι Πάτερ εν τοις λειψάνοις σου, αεί δε τη ση σκέπη, προστρέχοντες αθρόον, νυν κραυγάζομεν Άνθιμε. Ο των Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός ει.

Θεοτοκίου.

Σώσον πάντας Παρθένε, τους εν πίστει Αγνήν σε κηρύττοντα, Βασίλισσα του Κόσμου, Θεόνυμφε κυρία, και κραυγάζειν αξιώσον· ο των Πατέρων ημών Θεός ευλογητός ει.

Καταβασία: Έκνοου πρόσταγμα...

Ωδή η'. Ο Ειρμός. Τον Βασιλέα των Ουρανών.

Των Ορθοδόξων, ημών ψυχάς καταλάμπεις, ων αστήρ φαεινότατος εδείχθης όθεν σε τιμώνεν, ω Άνθιμε Παμμάκαρ.

Λύων δε Πάτερ, τας των ψυχών ασθενείας, και σαρκός τας οδύνας διώκεις, των προσκαλουμένων σε, εν όλη τη καρδια.

Νυν ολοψύχως, σοι εκβοώ θεοφόρε, εκ κινδύνων και νόσων ολεθρίων, την σην Ποίμνην ρύσαι, ταις σαις λιταίς Παμμάκαρ.

Θεοτοκίου.

Ρήματα ακούσασα Αγγέλου, Ουρανού πλατυτέρα εδείχθης, Άχραντε Παρθένε, Αγνή δεδοξασμένη.

Καταβασία: Ευλογείτε Παιδες...

Ωδή θ'. Ο Ειρμός. Κυρίως Θεοτόκου.

Νάματα προχέεις, πιστοίς προσιούσι, τη σορώ των Αγίων λειψάνων σου, και αεννάως εκβλύζεις πάσι χαρίσματα.

Όσιε τρισμάκαρ, μη αποποιήσης τον συντεθέντα τους ύμνους και άσματα, αλλ έκ κινδύνων ρύσαι κατακρίσεως.

Ύψωσον τας χείρας, υπέρ των σων, δούλων προς Ουρανόν, ω μακάριε Άνθιμε, ίνα ρυσθώμεν οργής τε και θλίψεως.

Θεοτοκίου.

Κυρία Θεοτόκε, Μήτηρ του Υψίστου, τα αγαθά σου ελέη, Παρθένε Αγνή, επί τοις δούλοις σου ράνον Άχραντε Δέσποινα.

Καταβασίαι: Μυστικός ει Θεοτόκε... και Ο δια βρώσεως του ξύλου...

Εξαποστειλάριον. Γυναίκες ακουτίσθητε.

Το μέγα περιήχημα, φωστήρα τον υπέρλαμπρον, Κεφαλληνίας το κλέος, Ανθιμον νυν ευφημούμεν.

φαιδρώς ως παριστάμενον, Κυρίω Παντοκράτορι νοερώς τε φαινόμενον, και εκ παντοίων κινδύνων, ρυόμενον ως προστάτην.

Θεοτοκίου.

Παρθένον την απείρανδρον, Αγνήν την πολυύμνητον, μητέρα δεδοξασμένην, του Ποιητού των απάντων, το όρος το κατάσκιον, λυχνίαν την επτάφωτον, Μαρίαν την πανάσπιλον, μετ' ευλαβείας και πόθου, υμνήσωμεν κατά χρέος.

Εις τους Αίνους ιστώμεν στιχ. δ', και ψάλλομεν στιχ. προσόμοια. Ήχος α'. Των ουρανίων ταγμάτων.

Αστυπαλαίας οι παίδες, δεύτε συνδράμετε, και άσατε προθύμως Ποιμενάρχην, τον νέον Άνθιμον τον μέγαν, τον ευσεβώς, εν τω βίω εκλάμψαντα, αναβοώντες εν πίστει· σώσον ημάς, τους υμνούντας σε θαυμάσιε.

Τον εν ασκήσει βιώσαντα νυν τιμήσωμεν, Άνθιμον, ος εκλάμψας, εν τω Όρει τω θείω, του Άθω όθεν Γίγας ώσπερ δραμών, εις τας νήσους εκήρυξε, την σωτηρίαν τοις πάσιν, ον οι πιστοί, κατά χρέος ευφημήσωμεν.

Η των Λεπέδων Μονή σε, Παμμάκαρ Άνθιμε, ανευφημεί πλουτούσα, των λειψάνων την κόνιν, ω ουρανοβάμων θείε ποιμήν, εκβοώσα αιίδιμε, θαυματουργέ τε προστάτα και αρωγέ, υπερέυχου των τιμώντων σε.

Αστυπαλαίας ο δήμος, σήμερον ψάλλει σοι, εν τη Μονή σου Πάτερ, συνελθών τη Αγία, δυσώπησον αιτούμεν, ταις σαις ευχαίς, την Πανάμωμον Δέσποιναν, όπως κινδύνων και νόσων και πειρασμών, την ημών πόλιν λυτρώσηται.

Δόξα. Ήχος δ'.

Δεύτε συνδράμετε πάσαι αι εξάριθμοι Μοναί, αι οικοδομηθείσαι υπό του αγελάρχου Ανθίμου, και μελωδικώς ευφημήσατε κατά χρέος την μνήμην αυτού, λέγοντες προς αυτόν· Χαίρε ω Ποιμήν, και οικοδόμε, και προστάτα των σων Ποιμνίων αίτησαι δεόμεθα, τω Θεώ και Σωτήρι, ειρηνεύσαι τον Κόσμον, και ημίν καταπέμψαι το μέγα έλεος.

Και νυν. Θεοτοκίου.

Εκ παντοίων κινδύνων...

Δοξολογία μεγάλη, και απόλυσις.

Εις την λειτουργίαν

Τυπικά και εκ του Κανόνος του Οσίου, ωδή γ' και ε'.

Απόστολος, Ευαγγέλιον· Οσιακά.

Κοινωνικόν: Εις μνημόσυνον...

Μεγαλυνάρια.

Χαίροις των Οσίων η καλλονή, και Αστυπαλαίας η υπέρλαμπρος χαρμονή, χαίροις ο ζηλώσας, Ηλίαν

τον Θεσβίτην, ω Άνθιμε τρισμάκαρ, πάντας διάσωσον.

Άνθος ευωδέστατον και τερπνόν, εν τη Οικουμένη, ανεβλάστησε θαμασώς, Άνθιμος, ο νέος, λυτρούμενος τους πάντας, εκ νόσων ολεθρίων, ον νυν γεραίρομεν.

Άνθιμε ο κήρυξ, ο φαεινός, λύτρωσαι και σώσον τους τιμώντας πανευλαβώς, την σεπτήν σου μνήμην, και νυν αυτοίς παράσχου, συγγνώμην των πταισμάτων ψυχών τε και κάθαρσιν.

Άνθιμε το κλέος των μοναστών, και της μετανοίας ο διδάσκαλος ο θερμός, φύλαττε και σκέπε την Αστυπάλαιάν σου, εκ νόσων απαλάττων αυτήν εκ θλίψεων.

